

4.1.4. Forbud mod dobbelt strafforfølgning

4.1.4.1. Udlevering skal efter den obligatoriske afslagsgrund i den nordiske udleveringskonventions artikel 4, nr. 2, afslås, hvis den person, der er omfattet af arrestordren, tidligere er blevet endelig dømt i et nordisk land eller en EU-medlemsstat for den handling, som den pågældende nu ønskes udleveret for. Hvis den pågældende blev kendt skyldig, skal udlevering dog kun afslås, hvis straffen er fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter lovgivningen i domslandet. Bestemmelsen vedrører således tilfælde, hvor der i strid med forbuddet mod dobbelt strafforfølgning (»ne bis in idem«) er indledt strafforfølgning eller afsagt dom i et nordisk land, selv om den pågældende allerede var dømt eller frifundet for det samme forhold i et andet land.

Efter den gældende nordiske udleveringslovs § 5 kan der ikke ske udlevering, når den, der søges udleveret, i Danmark er dømt eller frifundet for den pågældende strafbare handling. Denne bestemmelse tager ikke stilling til betydningen af domme afsagt i andre lande. Danmark har imidlertid folkeretligt taget forbehold over for artikel 9 i den europæiske udleveringskonvention (1957-konventionen) således, at Danmark vil kunne afslå udlevering, hvis den pågældende ved endelig dom i en tredje stat (dvs. en anden stat end den, der anmoder om udlevering) er frifundet eller domfældt for handlingen, eller hvis de kompetente myndigheder i en tredje stat har besluttet at unnlade eller afslutte strafforfølgning med hensyn til samme lovovertrædelse.

Det følger af udleveringslovens § 10 d, stk. 1, 1. pkt. (om udlevering til EU-medlemsstater), at udlevering skal afslås, hvis den pågældende tidligere er blevet endelig dømt eller frifundet for den samme handling her i landet eller i en anden EU-medlemsstat, end den stat, der anmoder om udlevering af den pågældende. Hvis den pågældende er dømt for den samme strafbare handling i en anden stat end den, der anmoder om udlevering, er det en betingelse for at afslå udlevering, at straffen er fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter lovgivningen i domslandet, jf. § 10 d, stk. 1, 4. pkt.

Den nordiske udleveringskonventions artikel 4, nr. 2, svarer således til det, der gælder i dag, og det foreslås, at der i det nye kapitel 2 b om betingelser for udlevering til de nordiske lande indsættes en tilsvarende afslagsgrund, hvorefter udlevering skal afslås, hvis den, der ønskes udleveret, er blevet endeligt dømt for den samme handling i et nordisk land (herunder Danmark) eller i en EU-medlemsstat.

Hvis den pågældende er dømt for den samme strafbare handling i et andet nordisk land eller en anden EU-medlemsstat end det nordiske land, der anmoder om udlevering, er det ifølge den nordiske udleveringskonvention en betingelse for at afslå udlevering, at straffen er fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter lovgivningen i domslandet. Dette svarer til, hvad der gælder for udlevering til EU-medlemsstater, jf. udleveringslovens § 10 d, stk. 1, 4. pkt., og foreslås tilsvarende at skulle gælde for udlevering til de nordiske lande.

Der henvises til forslaget til udleveringslovens § 10 m, stk. 1, 1. pkt., jf. 4. pkt. (lovforslagets § 1, nr. 5), og bemærkningerne hertil.

4.1.4.2. Efter den nordiske udleveringskonventions artikel 5, nr. 3, kan udlevering afslås, hvis den person, der er omfattet af den nordiske arrestordre, tidligere er blevet endelig dømt i et tredjeland (dvs. ethvert land uden for Norden og EU, jf. artikel 3, stk. 5) for den lovovertrædelse, der ligger til grund for arrestordren. Bestemmelsen udvider området for princippet om forbud mod dobbelt strafforfølgning til at omfatte domme afsagt i et land uden for Norden og EU.

Som nævnt under pkt. 4.1.4.1 tager den gældende bestemmelse i den nordiske udleveringslovs § 5 ikke udtrykkeligt stilling til betydningen af afgørelser i et tredjeland.

Efter Justitsministeriets opfattelse bør der – svarende til, hvad der i dag gælder med hensyn til udlevering til EU-medlemsstater, jf. udleveringslovens § 10 d, stk. 1, 3. pkt. – være mulighed for at afslå udlevering til de nordiske lande, hvis den pågældende er dømt eller frifundet i en stat uden for Norden og EU. Der henvises til forslaget til udleveringslovens § 10 m, stk. 1, 3. pkt. (lovforslaget § 1, nr. 5), og bemærkningerne hertil. Bestemmelsen er – ligesom § 10 d, stk. 1, 3. pkt. – valgfri (fakultativ), således at det beror på en konkret vurdering af den enkelte sags omstændigheder, om der skal ske udlevering eller ej. Der vil f.eks. kunne ske udlevering, hvis den pågældende tidligere er frifundet for den samme handling i en stat uden for Norden og EU, men grundlaget for dommen er åbenbart mangelfuld.

Ligesom med hensyn til adgangen til at afslå udlevering under henvisning til, at den pågældende er dømt for handlingen i et andet nordisk land eller EU-land end det, der anmoder om udlevering, jf. pkt. 4.1.4.1 ovenfor, er det ifølge den nordiske udleveringskonvention en betingelse for at afslå udlevering under henvisning til, at den pågældende er dømt i et land uden for Norden og EU, at straffen er fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuld-